

Obwieszczenie w królestwie Polskiem.

Ludzie którzy zakłócili już raz przed 2ma laty bezpieczeństwo wasze spokojni mieszkańcy i wciągnęli was w odmięt klęsk i ciężarów rokoszu wojny, nieznalazszy przytulku w obcych krajach, znowu się tu wrócili; oni zazdroszczą spokojności której używacie i sprawić usilują nowe w kraju zamieszanie. Już wcisnęło się do województwa Lubelskiego blisko 80 takowych ludzi, z tęg liczbę 20 zostało poymanych z których 3ch odnieśli karę śmierci a drudzy zostają pod sądem; w Kaliskiem także zjawilo się 15, w Płockiem zaś około 25 uzbrojonych zbrodniarzy. Scigani będąc przez wojska chronią się po lasach w zwykłym mieszkańców ubiorze. — Dla schwytania tych przedsięwzięte zostały należyte środki, jakto wam już wiadom, jednakże gdy dla uniknienia od poszukiwań, oni przebierają się w suknie włościańskie, w takim razie wszelka pomoc przez was udzielona przyczyni się do spieszego ich zatrzymania. — Każdy mieszkanić który schwytą i przedstawi wyższey władzy uzbrojonego zbrodniarza, odbierze w nagrodę 500 złp. Summa ta wypłaconą mu będzie zaraz po odesłaniu takowego, z miejscowey obwodowey kassy od kommissarzy obwodowych albo od officerów żandarmeryi. — Główno kommandujący czynną armią Jenerał-Feldmarszałek Namiestnik w królestwie Polskiem Xiążę Warszawski. Na oryginalu podpisał hr. *Paskiewicz Erywański*. — Za zgodność z oryginałem, Dyrektor Kancellaryi Xięcia Namiestnika, (podpisano) *Brujewicz*. — Za zgodność (podpisano) *Augnstyn Kariski*. (K. W.)

Gazeta *Hamburska* w dalszym ciągu pism otrzymywanych z Berlina zawiera następujący list, który tu umieszczamy: »Napoleon pozostawił nam przewidnią: Europa będzie za 50 lat albo rossyjską, albo też republikańską. Jeżeliby ostatni wypadek miał kiedy nastąpić, co jest niepodobna, naówczas będą za te ci odpowiedzialnymi, których nieostrożność i zbytne zaufanie w rozsadek dopuścili, iż w roku 1814 Ludwik XVIII wprowadzie surowe, lecz dla spokojności Europy zbawienne instytucje Buonapartego, zamienił na reprezentacyjne mamidło, a tem samem rzucił pochodnię smolną w nowo ugrutowaną budowę europejskiego uszczęśliwienia ludów. — Gdy walka o życie i śmierć, pomiędzy ścierającemi się zasadami, dawno zapomnianą, lub przynajmniej tak śmieszną wydawać się będzie, jak owe nieskończone zapasy pomiędzy Jansenistami i Molinistami, natenczas osądzi historia bardzo surowo Ludwika XVIII.»

»Gdyby ten monarcha był tylko przez słabość zbłądził, zasłużyłby na przebaczenie, lecz jest rzeczą dowiedzioną, iż dobrze o tém wiedział co czynił, i znał nieszczęścia, jakie dla swego kraju i dla innych państw europejskich gotował. Tak jest, prowadzenie aż

do śmierci, mefistofeliczney gry w szachy, przez siebie *systeme de bascule* zwane, który nigdy z oka nie spuszczał, utwierdzało go już naprzód w myśli, iż mniej od niego jeniálny następca, nie łatwo będzie mógł wy dobyć się z przygotowanego temnoż zawikłania. Spodziewamy się, że obrońcy jenjusz cywilizacyi, kultury europejskiej, wstrzymają zasiany przez Ludwika chwast, od utłumienia dobrego nasienia, a ostatnia część Napoleońskich przepowiedni ten sam będzie miała los, jaki miały wiele innych, które się nie udały.

»Napoleon powiedział także, że Europa zostanie może prowincją rossyjską.«

»Pomiędzy innemi okolicznościami, i gdy spokojność i bezpieczeństwo Europy niczem nadwężone nie będą, trudno jest odgadnąć czyli Rossya, pomimo swej kolosalney wielkości, chciałaby przedsiębrać mierzenie się z resztą Europy. — Rossya bowiem inaczej dotąd rządzona przez prawdziwie szlacheznego, tylko istotne i największe dobro swoich poddanych pomnażającego monarchę, który z mądrą przezornością do nszczęśliwienia prowadzi, musiałby się o cały wiek cofnąć. Lecz takim sposobem niepodobna już utworzyć państwo uniwersalne, przynajmniej nie w Enropie. W państwach ucywilizowanych wypływają porządek i siła z monarchicznych zasad, lecz z republikańskich tylko nieporządek i zamieszanie.

»W teraźniejszey chwili nadarzają się właśnie okoliczności takie, iż wszelki wstręt jakiego się bojaźliwi politycy, z powodu powiększania się Rossyi na wschód, lękają, zupełnie zniknąć musi. Ludy zakwitają jak osoby, z piękney pełni młodości, przychodzą do męskiego, pełnego siły wieku, który się odznacza przez czyn; utrzymują się jakiś czas w takowym, uczuwają ubywające siły, wędną nakoniec i obumierają całkiem. Równie tak, jak człowiek swej młodości zwrócić nie zdoła, nie mogą ludy na nowo odmłodnieć, ani nowey siły nabyć; historia nie podaje nam żadnego na to przeciwnego przykładu.

»Państwo Ottomańskie i narody machometañskie w ogólności, przekroczyli już dawno najwyższy szczyt męskiej siły i wielkości, i stoją teraz w wieku zgrzybiałości. Ani sułtana Mahmuda, ani Mehmeda Alego usiłowania nie doprowadzą ich do tego stopnia, aby odmłodniały; najmniej zaś przez wprowadzenie europejskiej cywilizacyi i instytucyi, które nie mogą być nigdy pobratane z Islamizmem. Tylko filantropiyni zagorzalcy mogli sobie uroić, iż się jednemu, jeszcze w pół barbarzyńskiemu paszy, powieść może, rzeczywiście Egipt ucywilizować. Znając słabość państwa tureckiego przedsięwziął ten pasza, owe państwo zniszczyć lub przynajmniej ograniczyć na kraje europejskie. Mocarstwa europejskie osobliwie Rossya, niepodobna aby były próżnemi widzami takowego przedsięwzięcia, któ-